

Full diocesà

11 de maig del 2025

p5 —La diòcesi celebra funerals pel Sant Pare

p6 —Orientacions de la Santa Seu sobre les intencions de missa

La Mare de Déu del Sòl del Pont, patrona estimada de Roda de Ter

Mare nostra Immaculada
digna de tota llaor:
convertiu al pecador,
del Sòl del Pont Verge amada.

La devoció rodenca a la Mare de Déu del Sòl del Pont es remunta als segles XI i XII, quan una petita capella dedicada a Santa Maria s'aixecava sobre el pont del Ter. L'origen llegendari és que un treballador va trobar la imatge de la Mare de Déu enterrada mentre construïa el pont i, tot i voler-se-la endur cap a Manlleu, miraculosament sempre tornava al lloc d'origen, fet que va motivar la construcció de la capella al peu del pont.

Al voltant de 1350 se'n va construir una de nova a la part baixa del pont, que es mantingué fins a començaments del segle XVIII. L'actual capella fou beneïda en 1719. L'altar barroc s'hi

afegí en 1737 i la primera campana arribà en 1754. Durant la guerra del Francès (1808-1814), l'edifici patí greus danys i fou restaurat en 1814. La gran epidèmia de còlera de 1854 marcà la història local: els rodencs feren el vot de celebrar anualment la festa major en honor de la seva patrona si la pesta cessava. L'epidèmia es va aturar el 23 de setembre de 1854 i, des de llavors, aquesta data se celebra com la Festa Major de Roda de Ter en honor de la seva patrona.

En el segle XIX s'hi afegiren el cambril i el presbiteri. L'altar neoclàssic, beneït en 1894, fou destruït en 1936, durant la guerra civil, quan també es malmeté la imatge de la Mare de Déu. En 1941 es reinaugurà la capella restaurada, amb una nova imatge d'alabastre que conservava restes de l'antiga. En 1950, Pius XII proclamà la Verge del Sòl del Pont com a Patrona de Roda. Des de llavors, diverses restauracions han mantingut viu aquest espai tan estimat per la fe del poble.

«Jo els dono la vida eterna: no es perdran mai ni me les prendrà ningú de les mans»

Diumenge IV de Pasqua / Cicle C

Lectura dels Fets dels Apòstols

En aquells dies, Pau i Bernabé continuaren el seu viatge des de Perga i arribaren a Antioquia de Pisídia. El dissabte entraren a la sinagoga i s'assegueren. Quan ja es dispersava la gent reunida a la sinagoga, molts dels jueus i dels prosèlits seguiren Pau i Bernabé. Ells els parlaven, mirant de persuadir-los que es mantinguessin fidels a la gràcia de Déu. El dissabte vinent gairebé tota la ciutat es reuní per escoltar la paraula del Senyor. Quan els jueus veieren aquella multitud, s'engelosiren tant que es posaren a impugnar amb paraules injurioses tot el que deia Pau. Però Pau i Bernabé els respongueren amb valentia: «Era el nostre deure anunciar-vos primer a vosaltres la paraula de Déu. Però ja que vosaltres no la voleu rebre i us feu vosaltres mateixos indignes de la vida eterna, ara ens adreçarem als qui no són jueus. Així ens ho té ordenat el Senyor: "T'he fet llum de les nacions perquè portis la salvació fins als límits de la terra".»

Quan sentiren això els qui no eren jueus, se n'alegraren, i lloaven la paraula del Senyor. Tots aquells que Déu havia destinat a la vida eterna es convertiren a la fe. La paraula del Senyor s'escampava per tota la regió.

Però els jueus instigaren les dones devotes més distingides i els principals de la ciutat a promoure una persecució contra Pau i Bernabé, fins que els expulsaren del seu territori. Ells, en senyal de protesta, s'espolsaren els peus sobre els qui els feien marxar, i se n'anaren a Iconi. Els convertits de nou vivien feliços, plens d'alegria i de l'Esperit Sant.

(13,14.43-52)

Salm responsorial

Som el seu poble i el ramat que ell pastura.
[99]

Lectura de l'Apocalipsi de sant Joan

Jo, Joan, vaig veure una multitud tan gran que ningú no hauria pogut comptar. Eren gent de tota nacionalitat, de totes les races i de tots els pobles i llengües. S'estaven drets davant el tron i davant l'Anyell, vestits de blanc i amb palmes a les mans. Un dels ancians em digué: «Aquests són els qui vénen de la gran tribulació. Han rentat els seus vestits amb la sang de l'Anyell, i els han quedat blancs. Per això estan davant el tron de Déu, donant-li culte nit i dia dins el

seu santuari. El qui se'u en el tron els protegirà amb la seva presència, mai més no passaran fam, mai més no passaran set, ni estaran exposats al sol ni a la calor, perquè l'Anyell que està en el tron els guiarà i els conduirà a les fonts on brolla l'aigua de la vida. Déu els eixugarà totes les llàgrimes dels seus ulls.»

(7,9.14b-17)

Lectura de l'evangelí segons sant Joan

En aquell temps, digué Jesús: «Les meves ovelles reconeixen la meua veu. També jo les reconec i elles em segueixen. Jo els dono la vida eterna: no es perdran mai ni me les prendrà ningú de les mans. Allò que el Pare m'ha donat val més que tot, i ningú no ho podrà arrencar de les mans del Pare. Jo i el Pare som u.»

(10,27-30)

«L'Anyell que està en el tron els guiarà i els conduirà a les fonts on brolla l'aigua de la vida. Déu els eixugarà totes les llàgrimes dels seus ulls»

«Jo dono la vida per les meves ovelles»

Andrey Castrillón, prev.

La imatge de Jesús com a Bon Pastor, que es presenta en el quart diumenge de Pasqua, pot semblar tan familiar que, en alguns moments, el seu missatge es desdibuixa. Però, si escoltem l'evangelí amb el cor, descobrim una renovació constant en les paraules de Jesús. El text d'avui és l'última part del discurs del Bon Pastor (Jn 10,1-30). Jesús, seguint la tradició de l'Antic Testament, s'identifica amb Déu Pare i es revela com a pastor, amb la diferència significativa que ell no està parlant tant de l'ofici de pasturar com de la persona que pastura. Ell és, així, el pastor bo, el millor dels pastors.

Ser pastor bo significa lliurar-se totalment a les ovelles, estimar-les com si fossin part d'un mateix. El seu guiatge expressa proximitat, comunió, escolta i paciència. Quan les ovelles senten la seva veu, el reconeixen i el segueixen amb seguretat, sabent que el pastor les protegirà fins i tot a costa de la seva pròpia vida. Aquesta entrega total que celebrem en la Pasqua és la font d'una vida nova i plena de la gràcia divina (Jn 10,10).

Aquesta perspectiva ens convida a repensar la nostra relació amb Déu, que ha de ser viscuda en la intimitat i comunió constants. Jesús, el bon pastor, sempre vetlla per nosaltres, ens guia i ens condueix als racons més segurs del nostre cor. I, en aquest camí, també som cridats a una responsabilitat compartida: com a testimonis del Crist, com a pastors en els nostres espais, hem de portar els altres cap a la seva llum, perquè, igual que nosaltres, descobreixin els prats verds de la misericòrdia, la pau i la reconciliació. Seguir el camí del pastor bo és avançar cap a un amor sense límits, cap a una presència fidel i plena de vida.

La imatge

El deixeble de Jesús viu una comunitat de vida amb ell. Per la seva relació amb el Pare, rep el do de compartir la vida de Déu. Compartir la vida divina inclou dos requisits: escoltar la veu de Crist i deixar-se conduir per a complir com a membre del seu ramat.

Ben a l'inrevés que fabricar-se teories més o menys ben amanides o que tenir-se per bon cristià sense obres en la comunitat.

El Bon Pastor (1878). Bernhard Plockhorst

Agenda

Lit. hores: Setmana IV

12 dilluns

— Sant Pancraç
— Sants Aquileu i Nereu, mrs.
Beat Àlvar del Portillo
Ac 11,1-18 / Salm 41 / Jo 10,1-10

13 dimarts

La Mare de Déu de Fàtima
Festa de les Santes Espines (Tàrraga)
Ac 11,19-26 / Salm 86 / Jo 10,22-30

14 dimecres

Mare de Déu de l'Alba (Tàrraga)
— Sant Maties (o Macià), apòstol
— Santa Gemma Galgani, vg.
Ac 1,15-17.20-26 / Salm 112 / Jo 15,9-17

15 dijous

— Sant Isidre llaurador
— Sant Joan Baptista de la Salle
Ac 13,13-25 / Salm 88 / Jo 13,16-20

16 divendres

— Sant Simeó Stock, carmelita
Ac 13,26-33 / Salm 2 / Jo 14,1-6

17 dissabte

— Sant Pasqual Bailón, framenor
Ac 13,44-52 / Salm 97 / Jo 14,7-14

18 diumenge V de Pasqua / Cicle C

— Sant Pròsper de Tarragona
Beata Guadalupe Ortiz de Landázuri
Ac 14,21b-27 / Salm 144 / Ap 21,1-5a / Jo 13,31-33a.34-35

Pelegrinatge diocesà pels 400 anys de la mort de sant Miquel dels Sants

Lluís Vidal, prev.

El 25 de març un grup de la diòcesi, encapçalat pel bisbe Romà, vam emprendre un pelegrinatge per visitar els principals llocs de la vida de sant Miquel dels Sants, patró de la ciutat de Vic, la seva població natal. El motiu era celebrar els 400 anys de la seva mort a la ciutat de Valladolid.

Per això el primer dia vam viatjar fins a aquesta ciutat, on poguérem resar i celebrar la missa a l'església de Sant Nicolau de Bari, on està enterrat i on ell havia estat superior, destacant pel seu bon fer i per la seva prudència en governar.

La següent parada del nostre viatge era Baeza, ciutat de la província de Jaén on sant Miquel passà bona part dels seus anys com a religiós trinitari.

ri. És una vila molt bonica, que tingué una universitat de renom, motiu pel qual moltes congregacions religioses s'hi instal·laren per formar-hi els seus religiosos, entre ells els trinitaris descalços als quals pertanyia sant Miquel.

L'última parada va ser a Toledo, on, després d'una breu visita a la ciutat i a la catedral, poguérem veure un espectacle al parc Puy du Fou. És un espectacle a l'aire lliure, amb centenars d'actors, que narra la història d'Espanya d'una manera visual i espectacular.

L'últim dia el vam dedicar a tornar, fent parada a Alcalà d'Henares.

Tots vam tornar coneixent i estimant una mica més aquest gran sant de la nostra diòcesi.

Notícies Breus

Bodes d'or sacerdotals

El Dimecres Sant, el nostre bisbe va fer una visita fraterna a la Casa Sacerdotal per felicitar personalment Mn. Narcís Riba i Mn. Gregori Salgado, que enguany celebren les seves bodes d'or sacerdotals. Aquesta visita es va fer especialment significativa, ja que tots dos preveres no pogueren assistir a la jornada diocesana celebrada el dia anterior amb motiu de la Missa Crismal, on habitualment es fan aquests reconeixements.

Creu de Sant Jordi per als Dolors

La Congregació de la Mare de Déu dels Dolors de Vic ha rebut la Creu de Sant Jordi que atorga la Generalitat de Catalunya. Segons l'executiu català, el reconeixement és pel seu gran paper en la protecció i el foment de la cultura popular i el patrimoni cultural religiós. Des de la seva fundació, en 1689, la congregació ha treballat per preservar i transmetre els valors de la tradició cristiana, alhora que ha jugat un paper fonamental per al llegat cultural i artístic de Vic.

Francesc, una veu profètica per al nostre temps

El propassat dilluns dia 28 la catedral de Vic va acollir el funeral diocesà per l'etern descans del papa Francesc. Tot i que fou el dia de l'apagada general, el temple tenia llum i s'hi pogué celebrar l'ofici fúnebre, que comptà amb la presència de diverses autoritats civils. Va ser el primer funeral celebrat en l'àmbit de la diòcesi; posteriorment se n'oferiren també a la Seu de Manresa i a la basílica de Santa Maria d'Igualada. Us oferim un resum de l'homilia episcopal:

Un pontificat profètic i evangèlic

El pontificat de Francesc, iniciat el març del 2013, ha estat un do immens per a l'Església universal. Ell ha estat mestre amb la paraula, però sobretot amb els gestos. Amb coratge evangèlic, ha posat al centre de la seva acció pastoral els pobres, els descartats i els qui viuen a les perifèries. El seu primer viatge a Lampedusa n'és un símbol. Ha defensat la dignitat dels migrants i ha treballat per una fraternitat universal, especialment amb l'encíclica *Fratelli tutti*. En *Laudato si'* ha articulat el concepte d'«ecologia integral», subratllant la connexió entre el respecte a la creació i la dignitat dels pobres.

Una crida constant a la conversió missionera

També ha estat una veu profètica per a l'Església, amb una crida constant a la conversió missionera. En *Evangelii gau-*

dium ens recordava que l'Església existeix per a evangelitzar i demanava de transformar estructures i costums per posar-los al servei de l'anunci de Crist. A Vic, com a territori de missió, aquest missatge ressona amb força.

Una vida viscuda com una missió d'amor

El papa Francesc ha ensenyat, amb paraula i vida, que la missió és una qüestió d'amor. Ho va expressar en la seva darrera encíclica *Dilexit nos*, on deia que calen missioners enamorats de Crist que transmetin aquest amor que transforma. I en la seva darrera homilia de Pasqua convidava a renovar el do de l'esperança, a córrer amb alegria cap a Jesús viu i ressuscitat, recordant que «el cristianisme és Crist; no és cap altra cosa».

Pregueu per nosaltres, sant pare Francesc

Finalment, encomanem el papa Francesc a la misericòrdia de Déu, tal com ell sempre ens demanava: «Pregueu per mi.» Estem segurs que qui tant va viure, predicar i administrar la misericòrdia divina, rebrà ara l'abraçada definitiva del Senyor. Sabem també que santa Maria, Mare de Misericòrdia, que ell tant estimava, l'acompanya ara cap a la Pasqua eterna. Per això, plens d'esperança, li demanem: pregueu per nosaltres, sant pare Francesc, des de la casa del Pare.

La Santa Seu regula novament les ofrenes per misses

Un nou decret del Dicasteri per al Clergat, aprovat pel papa Francesc, actualitza la normativa sobre les intencions de missa

Segons el Codi de Dret Canònic (can. 945 §1), «és lícit a qualsevol sacerdot que celebra o concelebra la missa rebre l'ofrena donada perquè apliqui la missa segons una intenció determinada». Aquesta pràctica, lluny de ser un tràmit econòmic, expressa la voluntat dels fidels de participar en el sacrifici eucarístic unint-hi la seva pròpia ofrena, espiritual i material. La tradició ensenya que així s'entra més íntimament en comunió amb Crist i alhora es contribueix al sosteniment dels ministres sagrats i de la vida de l'Església.

Una pràctica antiga, reconeguda i promoguda

Ja en els primers segles, durant l'eucaristia, els fidels oferien dons: una part es destinava als pobres, una altra al clergat i una altra al culte. Aquest costum es va desenvolupar fins a la pràctica d'oferir una almoina perquè el sacerdot celebrés una missa amb una intenció concreta. Aquesta almoina mai no ha estat entesa com un «preu», sinó com una contribució voluntària i significativa.

El perill de la confusió: la missa no es «comercialitza»

L'Església ha volgut sempre evitar qualsevol ombra de simonia. Per això estableix que, quan un sacerdot accepta una ofrena, ha de celebrar una missa concreta per aquella intenció. Aplicar una sola missa per diverses intencions, sense el consentiment dels oferents, és injust. Encara més, substituir una missa per una simple pregària en una cele-

bració de la Paraula o esmentar noms a l'ofertori, sense celebrar realment per ells, és considerat un greu abús.

Excepcions per necessitat pastoral: misses «col·lectives»

Tot i aquesta normativa estricta, la manca de sacerdots en moltes regions i l'allau de peticions han portat a una excepció: la missa col·lectiva. El nou decret, aprovat pel papa Francesc el 13 d'abril del 2025 i publicat el 20 d'abril, la regula de manera més clara:

Solament es poden reunir diverses ofrenes per a una sola missa si tots els oferents han estat informats prèviament i hi han donat el seu consentiment explícit.

El sacerdot només pot conservar l'ofrena d'una sola intenció. La resta s'ha de destinar segons les normes vigents.

Aquest tipus de missa no pot esdevenir la norma diària, per a evitar una desvalorització de la pràctica tradicional.

És preferible mantenir l'ús de misses amb intenció única i animar els fidels a continuar oferint misses, especialment pels difunts i pels pobres.

Solidaritat i transparència: eixos pastorals del nou decret

El document també recorda que les ofrenes no han de ser mai un obstacle perquè els pobres puguin accedir als sagraments. És més, es recomana vivament de celebrar misses per intencions sense cap retribució econòmica, sobretot pels més necessitats. En aquest sentit, s'autoritza els bisbes a destinar les ofrenes a parròquies en dificultats.

No es pot esborrar el baptisme del registre

Nota de la Santa Seu

Una nova nota del Dicasteri per als Textos Legislatius del Vaticà aclareix que no és permès de modificar ni suprimir les inscripcions del registre baptismal, llevat d'errors de transcripció.

El motiu és que el baptisme és un fet històric objectiu i un sacrament fonamental, del qual depenen tots els altres, com la confirmació, el matrimoni o l'orde sagrat. El registre no té finalitat doctrinal ni serveix per a certificar la fe actual de la persona, sinó per a garantir la constància d'un acte realment esdevingut.

Encara que algú decideixi abandonar l'Església catòlica, no es pot eliminar la seva inscripció baptismal. Ara bé, si expressa formalment la voluntat de

desvincular-se, aquesta manifestació — anomenada *actus formalis defectionis ab Ecclesia Catholica*— pot constar al marge del registre, a petició de l'interessat i mitjançant un procediment formal. Aquesta anotació no afecta el fet sacramental del baptisme, que roman.

La nota també recorda que no es pot batejar una persona que ja ha estat batejada, perquè seria un acte nul. Només en cas de dubte raonable es pot administrar el baptisme *sub conditione*.

Finalment, es recomana que en la celebració del baptisme hi hagi testimonis que donin fe del fet, encara que el registre oficial és la font principal i insubstituïble de constància jurídica i pastoral.

Catalunya serà cristiana o no serà

La Moreneta, treta en processó

En el marc dels mil anys de presència benedictina a Montserrat, la imatge de la Mare de Déu va sortir en processó el 27 d'abril, després de gairebé trenta anys sense fer-ho.

Portada per la comunitat monàstica i fidels, va recórrer les places de l'abadia abans de la missa a l'aire lliure, presidida per l'abat Manel Gasch. Milers de fidels van ser presents en aquestes històriques celebracions.

En la seva homília, digué que «el cristianisme serà present a la nostra terra, si no ho és en quantitat ho serà en qualitat; però, tal com està escrit a la façana que tots podeu veure, en les paraules de Torras i Bages, Catalunya serà cristiana o no serà».

Durant el cap de setmana hi va haver diversos actes: un concert de música de cinema, pregàries, la vetlla amb cants del Llibre Vermell, una missa amb ofrena de llànties i un espectacle de dos-cents drons amb un homenatge visual al papa Francesc.

La celebració es va cloure amb una ballada de sardanes.

Us donaré pastors segons el meu cor (Jr 3,15)

Romà Casanova, bisbe de Vic

Escric aquestes ratlles a una setmana de l'inici del conclave dels cardenals, que té com a missió elegir el nou Papa de l'Església Catòlica. No sé si, quan llegiràs aquesta glossa, sabràs o no qui és el nou pontífex; però, tant si ho saps com si no, el que sempre és vàlid és pregar, tant per l'elecció del nou Sant Pare com pel qui hagi estat escollit i iniciï el seu ministeri de bisbe de Roma i, per tant, de pastor de l'Església universal.

El sacerdoci apostòlic és insubstituïble en l'Església

Som en el temps litúrgic de Pasqua. I una manera d'entrar en el misteri de la nostra salvació per la mort i resurrecció de Jesucrist és aprofundir en les seves paraules: *Jo soc el bon pastor. El bon pastor dona la vida per les seves ovelles* (Jn 10,11). El nostre Mestre, per expressar el seu lliurament, causa de la nostra salvació, fa servir la imatge del pastor. Ell mateix, tal com apareix en l'evangelí de sant Joan, fa veure el contrast entre el bon i el mal pastor. La diferència entre l'un i l'altre és clara: donar o no la vida pel ramat. A Jesús, doncs, li escau plenament la definició de bon Pastor, tal com ho ha expressat l'Església en la seva iconografia, des dels inicis de la seva història.

Oportunament, en el diumenge quart de Pasqua, per iniciativa de sant Pau VI, celebrem la Jornada Mundial de Pregària per les Vocacions. Ja sabem —i no ho hem d'oblidar— que la vida de tot cristià té un sentit vocacional: donar resposta a la voluntat del Senyor, com a camí de santedat i de missió. La diversitat de vocacions —a la vida matrimonial, sacerdotal, diaconal, consagrada, missionera, contemplativa— és un do per a la mateixa Església i el món. Som el Cos de Crit i la diversitat de membres, en

els carismes i crides, fa present de manera més clara la riquesa insondable de Crist enmig del món.

Les paraules del profeta Jeremies: *Us donaré pastors segons el meu cor* (Jr 3,15), ens esperonen a demanar al Senyor, de manera especial, per les vocacions d'aquells que són presència de Jesús, bon Pastor, enmig de la comunitat cristiana i de la societat. Els necessitem a fi que no manqui l'Eucaristia —sobretot dominical—, que és la font de la comunió i la missió eclesial. El sacerdoci apostòlic és insubstituïble en l'Església. Per això, també preguem insistentment perquè el Senyor ens doni el pastor universal, successor de sant Pere en la seu de Roma, segons el seu cor. Ho fem amb la certesa que l'Esperit Sant, que guia els passos de la comunitat eclesial, haurà donat a conèixer, en la consciència dels electors, l'apòstol que conduirà els següents passos de l'esdevenir eclesial vers l'acompliment de la nostra esperança: la manifestació de nostre Senyor Jesucrist.

